

Quan els llits es tornen agres

CRÒNICA | Juan López-Carrillo va presentar ahir al Museu d'Art Modern de Tarragona el seu nou recull de poemes 'Los muertos no van al cine', editat recentment per Candaya dins la col·lecció Poesia 7, i que la setmana passada ja s'havia presentat a Reus.

'Los muertos no van al cine'
Escriptor: Juan López-Carrillo
Editorial: Candaya Poesia 7
Inclou CD amb la veu de l'autor

PER TXELL GRANADOS

En Juan López-Carrillo (l'Ampolla, 1960) és una d'aquelles persones amb qui pots passar una agradable vetllada parlant de literatura gràcies a la seva vitalitat, franquesa, sentit de l'humor, però sobretot als seus amplis coneixements literaris, malgrat que sempre els intenti amagar a través de la ironia o de la rialla fàcil. Ara bé, els seus ulls inquietos i vius el delaten, perquè o bé mantenen la mateixa llússor que els d'un nen quan acaba de fer una entremaliadura o, ans al contrari, els seus ulls tristos i sincers busquen la felicitat que contrasten amb les seves rialles i esperit jovial.

Dimecres es va presentar a Reus el seu nou llibre, *Los muertos no van al cine* (Candaya). Ahir el van tornar a presentar al Museu d'Art Modern de Tarragona amb la presència de Ramón García Mateos, Ramón Oreó i el mateix poeta.

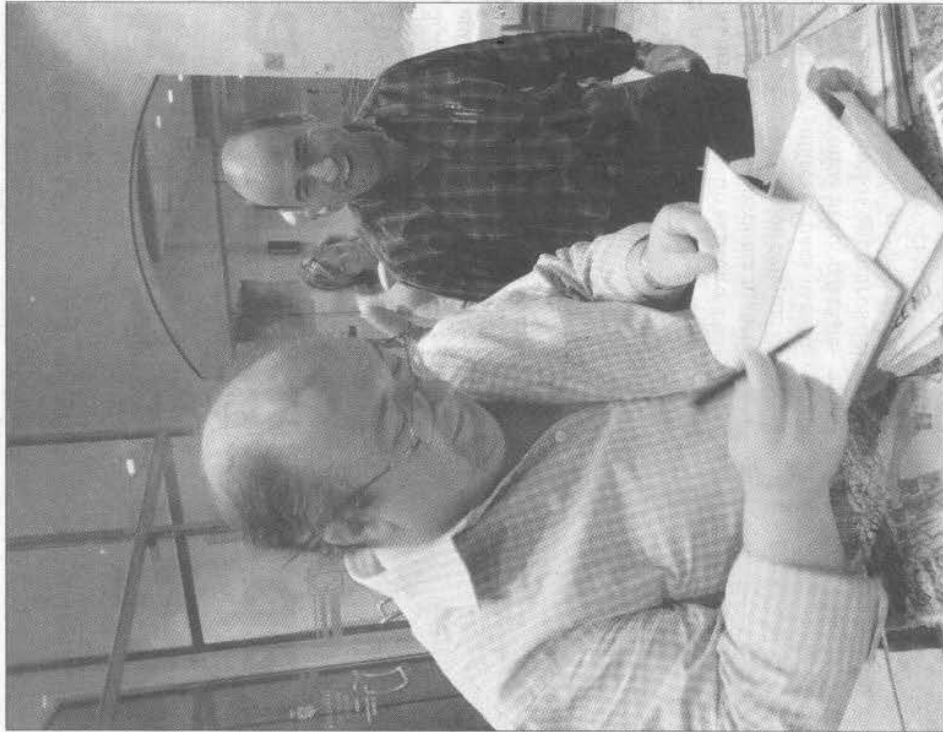
Los muertos no van al cine, que, tot sigui dit de passada, en un primer moment em va recordar el títol d'una peça teatral, *Les nenes mortes no creixen*, de Beth Escudé. Un títol que es deu al poema *Amor letal*, on el poeta és conscient que la seva estimada ja no el necessita i, en conseqüència, ha deixat d'existir i, per tant, és com si fos mort: *Y con los muertos / no se habla / ni se va al cine / ni se acude a la presentación / del último poemario*. (p.41). Gerard Vergés, amic íntim del poeta, va fer una presentació original on l'autor havia de respondre un test. Les contestes no van decebre ningú, tot i que va confirmar l'esperit del seu últim poemari: solitud i tristesa. Una solitud i un món interior molt ric i sincer que s'emmarca amb la ironia i l'humor.

La seva poesia

Per exemple, quan a *Suma levedad* ens diu *Paradojas de mi vida*. / *Yo que estoy tan gordo / que me hice plural / al llegar a cien kilos, / sufro la triste evidencia / de pasar por tu vida / como alguien / que no ocupa espacio, / vacío, volátil, / tan sumamente ligero* (p.24) o a *Nocturno* amb un to amarg i aspre ens afirma que: «Mi-

liones de cuerpos / se están ahora amando / y aquí las cucarachas / van veloces por el pasillo. / ¿Será esta / la única compañía / que hoy me merezco? (p.43) i, el mateix to, però menys dur es repeteix a *Porteña: con la única compañía / de su cepillo de dientes* (p.56) De totes maneres, el jo poètic és conscient del seu estat anímic i afirma que *necesito con premura / solidaridad y compañía* (p.29) i *soy un hombre nostálgico*» (p.35). Un estat anímic que només troba confort amb la literatura: *Escribo ahora este poema, / doy forma a mis sentidos, / acepto por principio el fin* (p.23), tot i que *hubo un tiempo en que me dije: / la poesía no vale para nada* (p.103). Una menció especial es mereix el poema *Celebración en vigilia de San Juan*, on el poeta se mentat serveix per endinsar-nos en cara més al món interior del poeta, sense perdre la seva ironia: *Rota sustancia gris / que sólo dará sentido / al vacío movimiento de una frego-*

na (p.78). Dit tot això, no és d'estranyar que l'escriptor Jordi Cervera defini neixi López-Carrillo com «un dels poetes en llengua castellana més originals i desinhibits de les nostres comarques. Un autor capaç d'anar de les mètriques clàssiques a la poesia visual sense perdre nivell». Una poesia visual que l'autor va manifestar especialment en

L'escriptor afineat a Reus Juan López-Carrillo, poc abans de la presentació del seu llibre ahir al Museu d'Art Modern de Tarragona. FOTO: JOSE CARLOS LEÓN

un llibre molt recomanable *69/mo-delo para amar*. El poeta, doncs, no concep l'humor com a finalitat, sinó que, més aviat, és producte de l'esguard crític i amarg amb què contempla el món i, per tant, quan els llits es tornen agres, quan la solitud envaeix l'espai íntim del poeta, López-Carrillo sap treure'n profit i s'inspira per escriure un dels llibres més interessants que he llegit en últims temps. Enhorabona!